

AMB L'ESPERIT DE LLUITA
EN PRIMER TERMEJosep Cruanyes i
Toni StrubellMembres de la
Comissió de la
Dignitat

Indeleble Carles Fontserè

No et preocupis Carles, no caurem en aquest escrit en cap tòpic d'aquells que tan empalagosos se't feien, i es fan, en moments d'aquests. Res, simplement un emocionat record per al camí. Crec que les coses van quedar prou clares. Almenys la marca que has deixat en tanta gent sabem del cert que serà indeleble, com indeleble quedarà per sempre més el valent traç dels teus cartells i el subtil ombrejat de les teves fotografies. Així com el franquisme no va poder esborrar el teu missatge –només en té una part segrestada, i encara a termini fix, a Salamanca–, creiem que serà difícil que el record que ens has deixat se'ns esborri mai.

RECORDANT ALLÒ QUE DIGUÉ EL POETA ALEMANY sobre els mèrits respectius dels qui lluitaren un dia, un mes, un any, una vida etc., reconeix que això teu ha estat d'escàndol. Volem dir que ens vas arribar a fer por. Aviam, tu creus que és normal que un home de vuitanta i molts anys hagi d'agafar un avió i anar no un, sinó dos cops a Salamanca a reivindicar uns papers perduts en la foscor del temps? Sigui com sigui, amb la Terry, tu eres l'ànima de tots els actes que feia la Comissió de la Dignitat. Eres tot un exemple de tenacitat en la teva tossuderia d'assistir-hi, fes fred o calor, pluja o simple xafogor aznarista. Crec que la "mandra" era un concepte que t'era aliè. Permet-nos pronosticar que ho continuaràs essent i amb tu tenim el compromís de seguir lluitant per fer realitat que ens retorni definitivament enguany tot el que era teu i de tants altres que encara resta lluny de casa. I pel que fa a tu, estimada Terry, que sempre ens has donat un suport tan essencial, sabem que podem seguir comptant-hi fins que recuperem els cartells d'en Carles i els dels seus amics dibuixants.

T'HAN FET LA PUTADA –TU L'HAURIES DEFINIT AIXÍ, segur– d'haver de marxar sense que t'hagin tomat els teus cartells espoliats. És una prova més que hi ha molta gent digna que han hagut de patir tota una vida les injustícies franquistes i que encara han hagut de morir sense que se'ls hagi reparat res. Quina gran injustícia. I que gros pensar que una futura llei de la memòria, tal com està projectada avui, encara pugui perpetuar aspectes d'aquesta injustícia! Amb la teva presència deixaves sense arguments els qui volen presentar el franquisme com un fet passat "enujós però no tan dolent". Qui et podia dir que no és necessari que es retorni allò que se't va arrabassar a tu i a les altres víctimes o que no s'anul·lin els ignominiosos processos que tants van patir?

GRUSPINERA

“Així com el franquisme no va poder esborrar el teu missatge –només en té una part segrestada, i encara a termini fix, a Salamanca– creiem que serà difícil que el record que ens has deixat se'ns esborri mai”

ESTEM SEGURS, CARLES, QUE TAMBÉ VOLDRÀS saber noves dels molts i bons amics que tens entre els demòcrates de Salamanca. Aníbal Lozano –aquell periodista que pagà amb la feina la defensa del dret català a veure restituïts els seus documents– ha escrit amb l'ànim de fer-te saber que li commou el record “haver-te conegut a Salamanca entorn d'un menjar i amb el menú de la teva vida”, fet que concita, segons diu, “el cartell de la seva memòria”. Aníbal sap que vas patir “la injusta correspondència dels arrogants que cínicament defensen de l'Arxiu allò inqualificable i espoliat davant la memòria i la dignitat. (...) Els qui atresorem la seva petjada”, diu, “no oblidarem la teva paraula visitant la plaça Major amb els teus amics de la Comissió de la Dignitat, a la recerca, precisament, de la dignitat davant de tanta estultícia”. També una periodista d'un diari de Salamanca que ha seguit la reivindicació dels papers ens telefonava commoguda quan va saber que te n'havies anat. I el professor d'història, l'amic José Luis de las Heras, et vol fer saber, amb una abraçada, que “ens queda el consol que l'obra injustament espoliada a l'amic artista serà definitivament repatriada a Catalunya després de tants anys de forçat exili franquista”. Que sigui així i que no vagi badant el PSOE davant un temut retorn del PP...

TU SOVINT ET QUEIXAVES D'UN CERT ENSOPIMENT a la Catalunya que trobaves al retorn de l'exili. “Lluç bullit” n'havies arribat a dir, sempre amb l'ànim que no fos així. Les comparacions amb la Catalunya republicana, tan exultant i políticament ferma, es fan irreprimibles. Als teus llibres de memòries ens regalares els matisos de tota una època que molts catalans encara desconeixen del tot. Veies el risc que tot allò es quedés com un vague record, sense que es veiés la necessitat de recuperar aquells valors i aquell anhel de llibertat a la Catalunya d'avui. I és que, com deies, no s'ha ponderat el mal prolongat que arriba a fer una dictadura. Tant és així que entre la foscor que deixa com a targeta de visita, encara hi ha qui s'atreveix a treure dividendes dels seus macabres efectes. En aquest aspecte fem nostres, com segurament ho farà tantíssima gent, els mots d'Aníbal Lozano en evocar la teva persona: “L'empremta de Carles sempre estarà amb mi i sempre tindrà l'honor d'haver-lo conegut escoltant l'epopeia de la seva vida i la constància de la seva no-rendició davant les dificultats”. D'un amic que ha mort amb l'esperit de lluita en primer terme, amb tres llibres al mercat i una exposició en cartell, no se'n podria dir menys. Gràcies, Carles.

VOLTA D'HORIZÓ
Extrema
dretaJ.J. Navarro
Arisa

La constitució d'un grup parlamentari d'extrema dreta al Parlament Europeu sembla haver passat bastant desapercebuda, però no és de cap manera irrellevant. La vintena d'eurodiputats d'extrema dreta té procedències diverses i, de moment, cap més programa comú que el de guanyar respectabilitat pública i establir-se com una força política europea amb la qual els altres grups hauran de comptar. Els eurodiputats ultradretans tenen procedències heterogènies –Itàlia, Regne Unit, Bèlgica–, però la fracció més nombrosa és la francesa, amb 11 escons, i el novíngut que ha fet possible formar un grup parlamentari propi és un diputat representant de Bulgària, l'últim Estat ingressat a la Unió Europea. Faltarà veure si els ultradretans europeus poden tirar endavant a l'Eurocambra el seu programa ultranacionalista, xenòfob i contrari a la immigració i la multiculturalitat d'Europa. Caldrà veure també si el nou grup parlamentari servirà d'alguna cosa a totes les formacions d'extrema dreta europees, que, malgrat la seva influència nacional, no tenen encara representació a nivell continental. És el cas, per exemple, dels nombrosos grups de l'extrema dreta alemanya, o dels ultranacionalistes flamencs, que ni tan sols s'acosten a la influència dels 11 eurodiputats francesos controlats per Jean-Marie Le Pen, futur candidat presidencial als comicis del seu país de l'abril. L'extrema dreta europea tot just està agafant forces, però al seu si hi ha una excepció notable: no hi ha cap grup espanyol. Aquesta singularitat al panorama europeu té els seus orígens en la relativa proximitat de la dictadura franquista i al fet que, a Espanya, el nucli dur d'una futura ultradreta parlamentària prefereix encara amagar-se sota l'aixopluc d'un gran partit pretesament “centrista” que els permeti preparar el terreny per sortir de l'armari polític.

POLÍTICA DE VÍSCERES

Esther Vera

Periodista

Es busca dreta civilitzada

La dreta espanyola necessita una dutxa freda o, en el pitjor dels casos, un curs d'urbanitat democràtica. La compareixença de Mariano Rajoy dilluns al Congrés va ser un exemple de la política de vísceres que tant desprestigia la cosa pública i que afavoreix que els ciutadans percebin els nostres diri-

gents com un problema en ells mateixos. Rajoy va pagar tribut a la caverna que l'ànima i va dirigir-se al president del govern pronunciant frases vergonyoses com “si vostè no compleix els seus compromisos, li posaran bombes i, si no l'hi posen, serà que ha cedit”.

Rajoy va perdre l'oportunitat d'elevant el nivell i d'investir-se d'una aureola de responsabilitat i lideratge. El president del PP va demostrar que, lamentablement per a tots, aquesta dreta és prehistòrica. Rajoy ho va segellar l'endemà amb una frase que devia creure brillant, demanant

que per ser president s'exigeixi alguna cosa més que ser espanyol i major d'edat. Efectivament, Sr. Rajoy, s'exigeixen més coses: tenir els vots dels ciutadans. Un suport, que amb un discurs irresponsable en un tema que hauria d'estar per damunt de la lluita política i fent demagògia

com si patíssim d'amnèsia col·lectiva, difícilment aconseguirà. Aquesta dreta per romanitzar contrastava amb la intervenció ponderada, impecable, de Duran i Lleida i amb les paraules habituals de Josep Piqué. Fins quan pensa continuar violentant-se el líder del PP català?